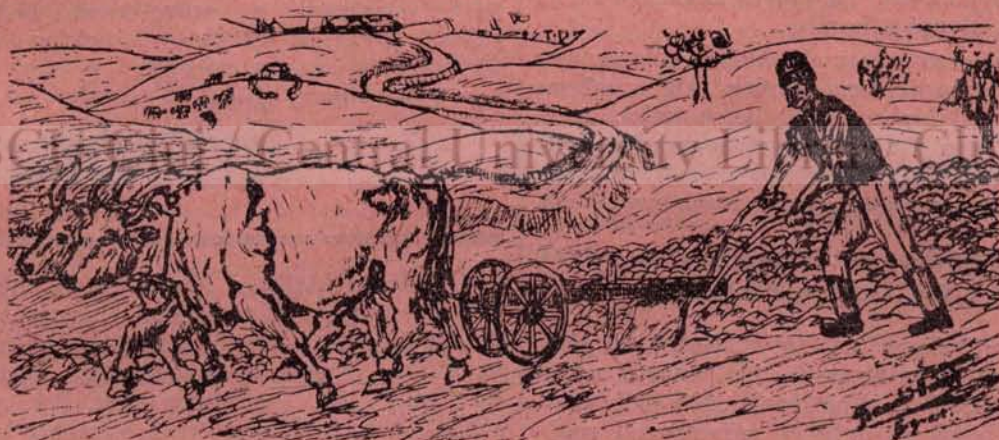

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Ósi rögtörés a Hargitán.

1936. MÁRCIUS

10.

IV. ÉVFOLYAM

8. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

Toborzó.

Most ismét a eluji kis cimborák vezetnek a toborzóversenyben. És pedig a következő eredménnyel:

1. Toroczky Magda toborozta Hideg Rózsikát és Magdát.

2. Kovács Piroska Szabó Máriát, Fischli Magdát és Vigh Annuskát.

3. Vigh Annus VI. el. o. t., Málnássy Erzsébetet.

4. Klein Aranka Struhli Helénkét, *Regéczy Irén*, I. g. o. t. Cluj, *Böör Piroska*, I. g. o. t., *Martin Emma*, *Inceffy Gabikát* és *Mártonffy Évát*, *Toroczky Magda Czinege Erzsikét*, *Karsay Zsuzsika*, *Ispán Annuskát*, *Balogh Erzsike*, *Pál Ilonkát*, *Kovács Piroska*, *Csákány Györgyöt* és *Józsefet*, *Klein Aranka*, *Czinczár Jucikát* és *Izrael Jutkát*.

De a vidékiek sem akarnak elmaradni a versenyből. Faff Lajoska, IV. el. o. t., Tasnád, Titkos Kálmánkát, Csan. Csutak Ferenc, II. g. o. t. pedig Magyar Tibort, Tg.-Mures toborozta be az új cimborák olvasó táborába.

A téli toborzó verseny április 1-én lejár, épp azért is addig igyekezzen minden kis cimborá legalább egy új kis cimborát betoborozni, azért a verseny le nem jár. Az ügyes toborzók jutalomban részesülnek.

Uj folytatásos regény indul az Uj Cimborában.

A közeljövőben új folytatásos regény közlését kezd meg lapunk. És pedig a neves lengyel írónak: Jan Wolskinak „Meséből valóság” című bájos és érdekes szövetekezeti regényét. A mű iránt az egész világon nagy érdeklődés nyilvánult meg, úgy, hogy most japán, finn és német nyelvekre is lefordítják. Az Uj Cimborá egy szerencsés véletlen folytán magyar nyelven elsőnek kapta meg a szerzőtől a közlési jogot. Jan Wolski, akivel a könyv magyarra fordítója levelezésben van, nagyon kedvesen emlékezett meg az új cimborákról, s nem csak, hogy megemlékezett, de levelet is küldött, amit itt alant közlünk, hogy mindnyájan olvashassatok. Ha aztán közületek valaki beszél németül vagy eszperantóul, megköszönheti a figyelmet, szintén levélben, mi innen eljuttatjuk hozzá.

Fogadjátok szeretettel, érdeklődéssel ezt az új regényt. Egész biztosan tanulni fogtok belőle, látókörötöket szélesíti majd, de megismertek belőle egy szorgalmas, törekvő munkás népet is.

Szerkesztőnéni.

Jan Wolski levele.

Kedves kis ismeretlen Cimborák!

Mikor ezt a kis könyvet irtam, nemcsak a gyermekekre, de az egész világ ifjúságára gondoltam.

Lefordították eszperantóra és a varsói Eszperantó Szövetkezeti Könyvkiadó vállalat ki is adta ezen a nyelven. Kormos Jenő barátom eszperantóból ültette át a magyar nép hangzatos, gyönyörű nyelvére, mely néphez bennünket, lengyeleket annyi közös élmény, történelmi emlék és baráti érzés fűz.

Igy kétszeresen örvendek kis cimborák, hogy most az Uj Cimborán keresztül a magyar ifjúság is meg fogja ismerni ebből a kis könyvből a lengyel szövetekezeti ifjak szép álmait és gyakorlati sikereit. Meg vagyok győződve, hogy úgy a magyar, mint a román, német, cseh és más nemzetek ifjúsága nemcsak a mi ifjaink munkájának eredményét fogja behatóbban vizsgálni, hanem kart karba öltve, együtt fog haladni a lengyel ifjúsággal a szövetekezeti élet széles útján, amely az igazságos és boldog független élethez vezet az emberiséget.

Varsó, 1936. január.

Szeretettel köszönt benneteket
öreg barátotok:

Jan Wolski.

Érdekes kiállítás lesz a közeli március hó 20—25. napjain Budapesten. Országos mezőgazdasági kiállítás keretében mutatja be az ország az állattenyésztés, mezőgazdaság, kertészkedés terén elért kiváló eredményeket. Így külön pavillonban lesznek kiállítva a legszebb, legértékesebb fajtájú baromfiak, úgyszintén az erdészeti, borászati, facsemete, halászati, méhészeti, dohány, gép és eszkozipari csoportok. De külön helyet kapnak a háziipari, iparművészeti, élelmiszeripari ágak is. S a mezőgazdaság nagy szereplőjén első ízben vadászati kiállítás is lesz. A külföldi vendégeket érdekes népies lovasjátékok, csikósjelenetek fogják majd szórakoztatni.

No, ha valakit közületek elvisznek szülei erre a nagyszerű kiállításra, írja meg majd az Uj Cimborának, mit látott, hallott és tanult meg a kiállításon.

Találós kérdés.

Egy apának 7 leánya van. Minden leánynak van egy fiútestvére. Hány gyermeke van az apának?

Beküldte: Horváth Annuska, Giläu.

Álmodó fák...

Írta: Dezső bácsi.

Álmodó fák, bokrok, füvek
Már eleget aludtatok!
Rügyek, bimbók nyitott szemmel
Derüs fénybe pillan'satok!

Tekintsetek fel az égre!
...Báránfelfők ezerszámra...
S az arany nap kék mezőkön
Mint a pásztor néz a nyájra...

Rátok is néz szeretettel
Füvek, bokrok, erdők, rétek...
A szellő meg csókkal ébreszt
S költőget a madárének.

Bokor, fű, fa meghallja a
Hívó szavát a tavasznak,
S egy szép holdas, csendes éjjel
A rügyek mind felfakadnak...

Zöld bársonyba öltözött táj:
Erdő, mező ujjong, nevet...
Ezerszinü virág s illat
Örvend, hogy itt a kikelet!

A sok vándor dalos madár
Szintén megjön a vig szóra!
Beh jó lenne, ha a földön
Mindig boldog tavasz volna!

A toborzásról.

Az „Új Cimborá” minden számában olvasható ez a szó, hogy toborzó. A kis cimborák már tudják, hogy a szerkesztőnéni miért írja ki mindig a toborzót. Azért, hogy új pajtásokat, új olvasókat, új előfizetőket gyűjtsenek a lap részére. Tehát új taggyűjtést jelent a toborzó.

Valamikor a toborzással nem olvasó cimborákat, hanem harcos katonákat gyűjtöttek össze. Abban az időben nem volt kötelező a katonáskodás. Csak az katonáskodott, aki akart és aki szerette a vitézi életet. Mert szép volt ám ez előtt kétszáz esztendővel a vitézi élet, a katona élet. A nótá is azt mondja:

*Szép élet hej! Szép élet hej! a katona élet!
Csak az a baj ej haj, csak az a baj, hogy nehéz
a viselet!*

Ha császárnak vagy királynak új vitézekre volt szüksége, elrendelte a toborzást, mely fényes dáridóval ment végbe. Cifra gunyába öltözött huszárok járták végig a falvakat táncolva, énekelve és biztatva az ifjakat, hogy álljanak ők is be huszárnak, katonának. A mulatozó huszárok élén ment a sztrázsamester, kezében szépen kifaragott kulacsal. Néhány szál cigány irgalmatlanul huzta a táncot és a nótát. A boros kulacsnak is drága dolga volt. Kézről-kézre járt. A muzikaszó mellett a huszárok kurjongatva úgy járták a táncot, hogy a föld is rengett belé. Ezt a huszártáncot toborzónak hívták. Volt idő, mikor a németek szedték az ujoncokat a magyarok között, azért elterjedt

e táncnak német neve is, a „verbunkos”. Innen ered a toborzás németes elnevezése, a „verbuálás”.

Ahol a verbuáló huszárok felütötték a tanyájukat, ott megcsodálásukra összecsendült a falu apraja-nagyja. Szájtátva bámulták csillogó ruhájukat és fényes kardjukat. A tánc, a muzsikaszó, a bor, a vig élet, a gyönyörű huszáruha, sok legényt elszédített és édesgetett a vitézi életre. Nem is lehetett ellentállni a csábitó varázsnak, mert a huszár toborzóval olyan jó kedvük kerekedett a legényeknek, hogy még a pokol fenekébe is elmentek volna. Önként állottak be katonának, mert azt hitték, hogy a huszár élet a legszebb a világon. Földi paradicsomnak képzelték a vitézi életet. Amikor beállottak katonának, akkor néhány forintot is kaptak zsoldul. Ez aztán még inkább megboldondította a szegény legények fejét. Amíg tartott a toborzás, addig se vége, se hossza nem volt a dinom-dánomnak. A jókedv és bor soha ki nem fogyott.

A toborzó vagy verbunkos tánc, amellyel új vitézeket fogdostak össze, nagyon el volt terjedve a magyarok között a XVIII. században. Idővel különféle nevekkkel keresztelték el a toborzó táncot. Így elnevezték: sarkantyusnak, husz tallérosnak, hat vágásnak, halász verbunkosnak, aszerint, hogy mivel, hogyan, vagy ki járta.

A XIX. században megszűnik a toborzással való katona-szedés és elrendelik az általános katonakötelezettséget. Azaz, ma minden épkéz-láb ember katonáskodni tartozik, mihelyt elérte a 21. ik életévét. Most sorozzák a legénye-

ket, nem toborozzák. Tehát most nem csalogatják a legényeket szép szóval, zenészóval és borral, hogy álljanak be katonának, hanem mindenkinek menni kell, ha akar, ha nem, mert a haza érdeke úgy kívánja.

Hasonlóság a toborzás és a sorozás között csak annyiban van, hogy mindkét alkalommal mulatsággal kötik össze a katonának való menést. Különbség pedig abban van, hogy, míg a toborzásnál a legények jókedvükben mulattak, addig a sorozásnál azért mulatnak, mert sajnálják otthagyni a falujukat.

Ha most összefoglaljuk a mondókánkat, akkor azt fogjuk megtanulni belőle, hogy a toborzó eredetileg azt a táncot jelentette, amely-

lyel vitézi életre serkentették a legényeket. A módot, ahogyan ezzel a táncal biztatták vagy csalogatták az ifjakat, hogy álljanak be katonának, toborzásnak vagy németesen verbuálásnak nevezték.

A toborzó megszüntetésével a magyar multnak egy igen szép eseménye enyészett el. Ma már feledésbe kezd veszni e két magyar szó igazi jelentősége és a közbeszédben egyformán használják olyankor, amikor azt akarjuk kifejezni, hogy tagokat, híveket, társakat, cimborákat gyűjtsünk valamilyen célra.

Nyelvünk régi, gazdag szókincsét őrizzük meg hiven, mert minden nemzet nyelvében él.

Józsa János.

Blau Baba kis cimboránk, a clujai Magyar Színház gyermek-előadásán sok tapsot kapott, mint kis táncos szereplő.

Kertészkedjünk!

Az első aranyos tavaszi napok meghozták újra a kis cimborák kertészkedési kedvét. Előkerül az ásó, a kapa s más kertészkedési szerszámok, mert az csak természetes, hogy minden kis cimborá maga ássa fel a kis kertjét s teljesen egyedül, minden segítség nélkül kertészkedik. Csupán tanácsot kér szüleitől a kertészkedésre vonatkozóan, hogy mit mikor kell vetni, ültetni.

Az idén is, mint eddig minden évben, sokfelé küldtünk virágmagvakat. Főleg iskoláknak, hogy így minden iskolás kertészkedhessen.

Mint hogy az idén még többen akarnak kertészkedni, mint tavaly, a szerkesztőnéni egyes helyeken meglátogatja ezeket a kertészkedő kis cimborákat és személyesen fogja átadni

kinck-kinck a virágmag illetményét, még március és április hónapokban.

Tavaly rendre-rendre leközlöttük, hogy melyik virágmagot mikor kell elveteményezni. Mivel azóta sok új cimborá lépett be az olvasótáborba, röviden újra leközlünk.

Tehát: március és április hó folyamán a következő magvakat kell elvetni: orosz-lánszáj, szalvia, lobélia, dohányvirág, petunia, magról vetett dália, szalmavirág, verbéna, kékbojt. Vannak virágok, melyeket előbb palántázni kell, vagyis ládába, vagy eszerépbbe vetni, csak ha kikel és szépen megerősödött, lehet kiültetni szabad földbe. Ilyenek: a kékbojt, orosz-lánszáj (vagy tátogató), szalvia, lobelia, petunia, verbéna, viola, őszirózsa, kassai rózsa.

A vetésnél vigyázni kell, hogy a magvakra kerülő földréteg a magvak háromszorosánál vastagabb ne legyen, különben nem kel ki.

Milyen világrész Afrika?

Irta: E. P. kisasszony, Stockholm.

Róbert európai kisfiú. Egy reggel megy az iskolába. Az iskola nagy, tiszta és modern ház. A tanítónő magas és sovány kisasszony. Nyelveket tanít, számtant és földrajzot.

Egy nap a tanítónő a térképnél áll és mutatja azon az országokat. A jó tanulók figyelnek. De mit tesz Róbert? Szereti nagyon a csokoládét (bezzeg a földrajzot nem szereti!). A pad alól előveszi a csokoládét s nyalogatni kezdi.

— Róbert, hol van Stokholm? — kérdi a tanító kisasszony.

— M... m... mm — felel a boldogtalan Róbert (mivel a szája tele van csokoládéval).

— Mit jelent az, hogy mmm? Nem értem, — kérdi a tanítónője. A padokban a gyermekek visszafojtják a nevetésüket és úgy kuncognak: fr... fr...

— Frr... fr... Afrikában, — feleli Róbert.

— Valóban? Te így tudod, hogy Stokholm Afrikában van? Milyen világrész Afrika?

Az iskolából Róbert hazamegy.

De Róbert nem szól, hallgat, mert nem tudja milyen világrész Afrika.

Az iskolából Róbert hazamegy. Nagyon rosszkedvű. Szégyeli a délelőtti esetet és mérgében az ágy alá dobja a földrajz könyvét.

Éjszaka van. Róbert fekszik az ágyban és alszik. Vajjon csakugyan alszik? És az ágyban van? Nem, ő nincs az ágyban. Egy nagy térképen jár. Országról országra. Most éppen egy nagyon meleg országban van, ahol a gyermekek mind feketék.

— Jónapot! — köszön Róbert. — Hol vagytok?

— Jónapot! — válaszolják a gyermekek. — Afrikában vagy.

Róbert kerekre nyitja a szemét, ahogy a gyermekekre néz:

— Niní, ti csokoládéemberek vagytok?

— Csokoládé? — csodálkoznak azok. — Mi az a csokoládé?

— A csokoládé barna, édes és finom holmi, — válaszolja Róbert. De a fekete gyermekek nem értik mi az az csokoládé.

Róbert egy fekete országba került, ahol a gyerekek is mind feketék.

— Buták vagytok! Lám én tudom, hogy mi a csokoládé és szeretem is, — így Róbert.

— Mi meg a kövér, fehér gyermekeket szeretjük és hámm! hámm, meg is esszük, — mondták a kiesi feketék, — de te piszkos vagy, a füled sincs jól megmosva. Az ilyen piszkos gyermekeket meg nem ennénk — és megfogták Róbertet és benyomták a vízbe.

A víz tiszta fekete volt, mint a tinta és Róbert is fekete lett tőle, mint a többi afrikai gyermekek. Ekkor egy rettentő krokodilus uszott feléje száját tátva és Róbert felé dörögte:

— Most már tudod milyen világrész Afrika? Róbertben még a lélek is reszketett:

— Afrika... Afrika nagyon meleg és nagyon fekete világrész és és Stokholm nem Afrikában van...

Szerencse, hogy ebben a percben kukorékolni kezdett a kakas, mert ha nem, tán meg

Szerencse, hogy ebben a percben kukorékolni kezdett a kakas.

be is kapta volna Róbertet a krokodilus. De így felébredt a kakassóra és boldogan fogadkozott magában, hogy soha többé nem eszik óra alatt csokoládét, ellenben odafigyel a tanító kisasszony magyarázatára.

Vajjon be is tartotta aztán az ígértét?

Eszperantóából fordította: László Marcella.

Tavaszi ének.

II. rész.

Hire sincs, nyoma sincs a nagy csendességnek.
Pacsirta nótája száll a magas ének.
Versenyt énekelnek a dalos madarak.
Ez a legszebb verseny. Nincs miatta harag.

Zümmög a méhecske. Futkároz a hangya.
Lót-fut, serénykedik. Nem hallik a hangja.
Szeretném hallani. Nem hallok semmit sem.
Ne búsulj, kis hangya! Hallja a jó Isten.

Megtelt a határ is szántó-vető néppel,
Vidám arcú gazda eke után lépdél.
Szíve meg-megdobban édes boldogságtól,
S imát küld az égbe dalos pacsirtától.

BENEDEK ELEK.

A potyajeles.

Vidám leányifjusági szindarab.

Irtó: F. László Marcella,

(Folytatás.)

A mult számban leközlött szindarabba értelemzavaró hibák csuszak be, épp azért is a megfelelő részt újra leközljük.

GRIGÁSSY RÓZSI (kezdi): kék pap kék pap, kék pap, kék pap, kép kap...

BÁCS TANÁR: Nem kép kap. Leülhet! Utána:

VARGHA ILY (kezdi gyorsan): kék pap kék pap, kék pap, kép kap...

BÁCS TANÁR: Maga is kép kap! Leülhet!! Utána:

BONTHA SÁRI (lassan szótagolva): kék, pap, kék pap kék pap kék pap kék pap, kék pap, kék pap, kék pap... (Az osztály számolja mind izgatottabban és hangosabban): 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

BÁCS TANÁR: Hohó, maga kis csaló! Hisz így mindenki el tudja mondani. Ezért nem jár jeles. Leülhet! (Lányok hangosan össze-nevetnek. Sári elszontyolodva leül. Most feláll Deutsch Irma, de már csak annyit mond: kék pap, kék pap, kinn megszólal a csengő.)

Az osztály csalódottan egyszerre: Óh!...

BÁCS TANÁR (elmenőben visszanéz jelentősegteljesen és biztatón): Na majd a jövő órán!...

(Lányok nagy örömrivalgással egymás nyakába borulnak): Megtanuljuk! Éljen, Éljen a potyajeles a jövő órán! (Függöny le.)

II. KÉP.

(Petheséknél.)

NUSI (kabátban, könyvekkel hóna alatt hazaérkezik. Hallszik, amint kinn köszön az édesanyjának, aki a konyhában főz): Kezét csokolom anyuka. Készen van az ebéd?

MAMA: Mindjárt kislányom. Majd szólok, mikor lehet teríteni.

NUSI: Igenis. (Bejő a szinre, ahol Tibort, az öccsét már az asztalnál találja. Nagyban rajzolgat a körzőjével.) Szervusz öcskös! (Leveti a kabátját, közben, míg mindent elrak, Tibor felnéz, beszélgetnek egymással.) Tibor: Öcskös?

TIBOR: Na, az az egy év, ami köztünk van, azzal henegegsz? Az az egy év nem is számít. Most öcskös, de lesz még idő, amikor majd azt monddod, hogy bátyám. Mert a lányok úgy szoktak. Huszon tul már nincs egy lánynak se öccse, csak bátyja.

NUSI: Persze, te szeretnéd, ha én lennék a kisebb. Akkor aztán mindig parancsolgatnál: Nusi! Add ide a harisnyámat! Nusi! Hol a nyakendőm? Oh, Istenem, ez a férfi-nép olyan éhhetetlen, semmit sem talál meg. Mindent a kezébe kell adni. Még egy gombot sem tud felvarrni.

TIBOR: Gombot? Azért vagytok ti, hogy felvarrjátok. De különben is kikérem, hogy a férfiakat sértegeds.

NUSI: Remélem, hogy te még nem tartod magad férfinek?

TIBOR (kihuzza magát): De igen is, annak tartom. Mit gondolsz, az érettségi után már katonaleszek.

NUSI: Nyolc év múlva?

TIBOR: Igen. Mi az a nyolc év? Ha meg gondolom semmi. És ha én akarom, lehetek mérnök, orvos, tanár, pap, vagy bíró, vagy benn maradok a hadseregben és katonatiszt leszek. De ti, nők? Ti mindig csak nők maradtok.

NUSI: Na persze, ha egyszer nők vagyunk, férfiak nem lehetünk.

TIBOR: Na nem úgy értettem, hanem, hogy pl. nem lehettek papok, bírák, mérnökök és katonatisztek.

NUSI: Tudod Tiborkám (leül mellé), hogy őszinte legyek, nem is vágyom sem mérnökségre, sem kapitányságra. (Egész más hangon): Képzeld Tibor! Olyan érdekes volt ma az iskolában.

TIBOR (felnéz): Na? Szekunda?

NUSI (kacag): Nem éppen, de majdnem. De Várjál. Ugye te most a III. gimnáziumba jársz?

TIBOR: Igen. Öt év múlva érettségizék.

NUSI: Na jó, akkor te, mint okos, komoly férfit, aki III. gimnáziumba jársz, el tudod mondani nekem ezt a két kis rongyos szót egymásután tiszter, hogy: kék pap, de gyorsan és szó-biba nélkül.

TIBOR: Kék pap? (Fölényesen legyint a kezével.) Hát mi ez? Semmi! (Belekezd): Kék pap, kék pap, kék pap, kép kap...

NUSI (diadalmasan felkiált): Hohó, nem kép kap!

TIBOR (elvörösödik s egy hanggal lejjebb): No várj, elülről kezdem, kék pap, kék pap, kék pap, kék pap, kép kap...

NUSI (számol): Egy, kettő, három, négy, öt... puff, kép kap...

TIBOR (dühbe jön): Igen, mert mindig zavarsz! Várj, még egyszer hadd kezdjem el.

NUSI (hallgat, de Tibor harmadszor is bele-sül. Sőt negyedszer is. Nusi kacag ingerkedve. Tibor dühösen felugrik és megragadja a Nusi copfját. Nusi sikolt és futni kezd az asztal körül. Tibor utána.)

NUSI (sikolt rémülten): Anyukám, jaj a Tibor!...

TIBOR (dühösen): Majd adok én neked kék papot! (Fut utána.)

(A nagy zajra a mama berohan. Fehér gyűrökötleny előtte, feje hátra kötve, keze lisztelésztás, egyik kezében a nyújtófa, arca piros, felhevült.)

MAMA: Jesszus! Hát ti mit csináltok?

NUSI, TIBOR (egyszerre):

NUSI: Igen, a Tibor...

TIBOR: Igen, a Nusi...

NUSI: Nem is Nusi, hanem Tibor, a híres férfit..., aki öt év múlva érettségizik és nyolc év múlva katonatiszt lesz, két kis rongyos szót nem tud elmondani tiszter egymásután.

MAMA: Miféle két szót?

TIBOR: Igen, de miféle két szót, tessék csak megpróbálni anyukám, kék papot tiszter elmondani egymásután.

MAMA: Kék pap? Óh, óh, hát ez nem olyan nagy dolog, édes Tibor fiam. (Kezdi mondani): Kék pap, kék pap, kék pap, kép kap...

TIBOR és NUSI, akik körülállják, ravaszul figyelik az édesanyjukat, mindketten diadalmasan: Ohó, anyuka, nem kép kap!

MAMA: Na kezdjük még egyszer: Kék pap, kék pap, kék pap, kép kap, kép kap.

TIBOR, NUSI: Nem kép kap, anyuka!

MAMA (méregbe jön): Adta haszontalanjai, még én belőlem is komédiát csináltok. Nesztek, kép kap, nesztek kék pap! (A nyújtófával kergeti a gyermekeket az asztal körül. Erre a jele- netre nyit be a papa.)

PAPA (meglepetve néz körül): Szent Isten, mi történik itt? (Mindenké megáll.)

MAMA: Na képzeld, Oszkár, ez a két haszontalan teremtés, még engem is elbolondított.

TIBOR: Apukám, Nusi kezdte.

NUSI: Én? Én mamának nem is szóltam. Te mondtad, hogy próbálja meg anyuka tiszter elmondani egymásután gyorsan a kék papot.

PAPA: Na és mi van abban?

MAMA: Próbáld meg.

PAPA: Csekélység az egész. (Megrántja a nyakkendőjét és kezdi): Kék pap, kék pap, kék pap, kép kap, kép kap.

MAMA, TIBOR, NUSI, akik körülállják, ravaszul figyelik. Diadalmasan: Nem kép kap!

PAPA: Hát kezdjük még egyszer. Kék pap, kék pap. (A többiek hangosan számolják): Egy, kettő, három, négy, öt. (Egyszerre): Hohó: Kép kap! Apuka!

PAPA (dühösen): Ki találta ki ezt a bolondságot? (Nusit nyakon legyinti.) Te találtad ki?

NUSI (megijedve): Én nem, apukám. (És futni kezd az asztal körül. Utána a mama, utána Tibor, legvégül a papa egy botot kap fel a sarokból és azzal hadonáz a levegőben.) (Folytatjuk.)

Fogorvosnál.

— A képeket rajzolta: Kormos Jerő. —

Peti (zavartan): — De... de Doktor bácsi... én... én nekem nem fáj... nekem jó minden fogam: azaz... ámbár csak azért jöttem, hogy egy folytatásos regényt kiolvassak ebből a könyvből.

Doktor bácsi (mérgesen): — Ejnye te kis csirkefogó, gézengúz! Az én várószobámba jársz olvasni? — No majd adok én neked!...

Gondozzuk a gyümölcsfákat.

— Párbeszéd. —

Irta: Nagy Mihály.

(Szorgalmas Márton és Hanyag Péter találkozására. A párbeszédet Sz. M. és H. P. betűkkel jelezzük.)

Sz. M.: Adj Isten, Péter! Ugyan bizony mi-ben sántikálsz azzal a fejszévedel?

H. P.: Nagy munkában vagyok — Márton pajtás! Ki kell vágnom apám kertjéből azt az almafát...

Sz. M.: Miféle almafát? . . .

H. P.: Valami pónyiknak mondják. Én bizony nem is tudom. Nem nagyon ismerem, hogy melyik miféle.

Sz. M.: Tán csak nem azt a gyönyörű terebélyes fát, amelyik ott van a ház végénél? . . .

H. P.: De bizony éppen, hogy azt! . . .

Sz. M.: Hát azt ugyan bizony miért vágnád ki? Mi bünt követett el?

H. P.: Nem egyébert, csak hogy tizenkét éve ültettük és már tizennyéves, de még sohasem termett. Ez a bűne.

Sz. M.: Nagyon helyesen nem termett, mert a pónyik almafa is tudja a maga törvényét. Ha gyümölcsfával bajlódnál, tudnod kellene, hogy a pónyik almafa csak tizenhat esztendőskorától kezdve terem. De azontúl annál bővebben . . .

H. P.: Már pedig azt hittem, hogy egyik almafa csak olyan, mint a másik s annak, ha elültetik, a következő egy-két esztendőskorától kezdve teremnie kell. Mint az a kis batul almafa, amelyik arrább van a kerítés mellett. Egyszerre ültette édesapám s ez már tizenegy esztendeje szakadatlanul terem. Úgy, hogy már száradnak is el az ágai, a törzse meg éppen össze-vissza van lyuggatva a drótféregtől. Majdnem pusztulóban van.

Sz. M.: Na látod, Péter, éppen itt van a te nagy hibád. A jól termő, de pusztulóban levő fát szereted, de nem gondozod, az egészséges fát meg éppen utálod és kivágnád, amért eddig nem termett.

H. P.: Hát miért nem terem? Miért foglalja a helyet a kertben ingyen?

Sz. M.: Már mondtam az előbb, hogy a pónyik almafa csak tizenhat éves korán túl terem, addig erősödik gyökérzetben, törzsből, koronában, hogy később jól megbírja az áldott termést, amit te olyan nagyon vársz tőle. Annál több hasznát veszed azután! . . .

H. P.: Hát akkor mit csináljak, ha a batul-fák mind készülnek kipusztulni, a pónyik meg nem terem?

Sz. M.: Csak azt, amit veled is csináltak eddig édes szüleid és az iskola.

H. P.: Hát ők ugyan mit csináltak velem?

Sz. M.: Hát bizony azt tették szüleid, hogy vártak reád, amíg munkabíró, értelmes, hasznos hajtó legénnyé fejlődöl, mint a pónyik almafa tizenhat év után . . . Az iskola nyesegette rólad a vadhajtásokat, az értelmetlen, száraz ágakat, azaz: esetlen és haszontalan cselekedeteidet, amiket te hasznos hajtó, okos dolognak gondoltál, pedig azok csak értelmetlen gyerek-észből fakadtak, sem neked, sem szüleidnek, vagy a társadalomnak semmi hasznos nem hajtottak, mint a gondozatlan gyümölcsfáknak elszáradni készülő ágai, amelyekről a fejletlen bimbók éretilenül és fonnyadtan lehullanak és elrothadnak.

H. P.: Hát akkor mit kellene nekem a gyümölcsfákkal csinálnom, hogy azok korán ki ne pusztuljanak és élvezhető, jó gyümölcsöket teremjenek?

Sz. M.: Csak azt, amit tőled is elvárnak már szüleid és a fák.

H. P.: Hát ugyan mi az?

Sz. M.: Hogy a fákat minden évben szorgalmasan és gondosan takarítsd meg. A vadhajtásokat a tövéből és az ágak hónaljaiból, úgyszintén a száradni kész, töredezett ágakat is, szépen a törzshöz meg az ághoz közel nyisd le, a száraz leveleket és hernyókat pedig szedd le tarisznyába és égesd el, nehogy ott maradványok kikeljenek és a leveleket, mikor szépen kihajt a fa, lerágják, összezugszorítsák, a gyümölcsöt kifúrják, megférgecskések és a fát is elpusztítsák. Ezt neked már rég tudnod kellene, még gyermekkorod óta, mert a hernyózást már a 8—10 éves gyermekeknek is el kell végezni, annál inkább, mert ők könnyűek s oda is felmászkodhatnak a fán, ahova létrával felérni nem lehet, anélkül, hogy az ágakat letördelnék.

H. P.: Hát innen van az, hogy kívül az alman sokszor nem látszik semmi hiba, he pedig kettévágjuk féreg mászik elő a közepéből? Hogy lehet ez? . . .

Sz. M.: Egészen egyszerű és természetes dolog. A féreg, amit nem szednek le gondos kezek a fáról, belé fúrja magát a gyümölcs virágjába, aztán belenő a gyümölcsbe s a maghóban jól táplálkozik és növekedik, amíg a gyümölcsöt felfalja, hulladékaival megtölti és az ember számára hasznavehetetlenné teszi.

H. P.: Most már értem, honnan származnak a férgek és miért van egyik kertben szép és ép gyümölcs a fákon, a másik kert fáin meg csupa férges gyümölcs.

Sz. M.: Csakis azért van ez, mert egyik gazda elhanyagolja a gyümölcsfáit, nem gondozza, s azt tartja, hogy azoknak gondozása nél-

kül is kell teremniök, ha egyszer a földbe ültették. A másik gazda meg szépen gondozza a fát, a tövét megkapálja, megtrágyázza . . . a száraz leveleket, pókhálószerű férgeket gondosan kezel leszedgeti . . . a fa törzsét és ágait, ameddig csak eljártathatja: drótkéfével lekeféli, úgyszólván megmosdatja, megfürdeti, megfésüli, „vad körmeit“ levágja, mint a jó és szerető édesanya az ő gyermekét.

H. P.: Hát ez egészen csodálatos és hihetetlen, amiket te, Márton barátom, itt nekem a gyümölcsfák és a gyermekek gondozásáról, neveléséről összehasonlítva elmondottál.

Sz. M.: Már pedig ez tökéletesen így van. Péter barátom! . . . Így tanultam a gazdasági szakiskolában, de magam is tapasztaltam már mindezeket! S ha még ez a tanítás sem elég, elmondom neked kivonatossan egy kedvesen és tanulmányosan megírt meséből: „A szorgalmas és lusta leány“ meséjéből azt a részletet, amely a körtefa esetével kapcsolatban történt meg velök. Ebből a kis töredékből magad is megállapíthatod, édes Péter barátom! hogy mit kell cselekedned. A pónyikalmafának pedig, — azt mondom neked — békét hagyj, mert annál gazdagabb termést fog adni ezután! . . .

H. P.: De ha nem termett eddig!

Sz. M.: Már megmondtam mihez tartsd magad, többet nem beszélek! . . . Vagy nem gondold, hogy neked sem vette tizenhat esztendőskorodig semmi hasznodat édesapád s még sem vágott ki az élők sorából, sem a gondját nem vette le rólad. Hagyta, hogy az iskola nyesege ssé rólad a rossz- és vad hajtásokat, melyek csak rossz gyümölcsöt teremnének és nevelgesse benned a jót. Csak még a körtefáról szóló meserészletet mondom el neked, hogy abból is okuljál!

*

Az Uj-Cimbor

7-ik számában is olvashatsz Ispirescu meséjéből esetet a gyümölcsös kertről, meg a szorgalmas és lusta leányról, mert az ilyen mesék minden népnél szájról-szájra szállanak. S a meséken keresztül közvetlenebbül érezteti meg a gyermekektől a felnőttekig mindenkivel a fák gondos és elhanyagolt kezelésének örvendetes, vagy szomorú eredményét.

Egyik szép magyar népmesénk: „A lusta leány, meg a szorgalmas leány“ épp azt dolgozza fel, hogy a szorgalmas leány milyen gonddal takarítja meg a beteg körtefát. Ide hallgassatok:

... A szorgalmas leány, amint ment, mendegélt, az út szélén álló körtefa szólította meg: „Te jó leány! gyere, takaríts meg a férgektől, mert már száz esztendeje élösködnek rajtam s nem akadtam egy jó emberre, aki letakarítson, ezért nem tudok teremni gyümölcsöt, sőt alig élek már. Aztán jótét helyébe jót várj! Még én is meghalhatom neked valamikor!“ . . .

A leány szívesen hajlott a körtefa kérésére, letette kosarát az út szélére és szépen letakarította a fát a temérdek férgektől. Azzal nem várva semmit: tovább ment.

Mikor szolgálatát bevégezve hazafelé indult és a körtefához érkezett, ez megismerte és jókedvűen szólította meg: „Jó leányom! vegyél rólam körtét, amennyi kell; töltsd meg a kosaradat, mert azóta termék, amióta te megtakarítottál a rengeteg hernyótól. Akkor is mondtam, hogy jó tett helyébe jót várj! — hát én téled nem sajnálom, mert jó leány vagy!“

Szedett is a leány, megtöltötte a kosarát s megköszönte a körtefának szíves jóságát, tovább ment.

... A lusta leány is elment szolgálatot keresni. Mikor a körtefához ért ez őt is megszólította: „Te leány, gyere szedd le rólam ezt a rengeteg férget. Már száz esztendeje, hogy rajtam élösködnek s nem találtam senkit, aki leszedte volna rólam azokat. Azért nem tudok teremni. Aztán én se leszek háládatlan, mert jótét helyébe jót várhatsz!“

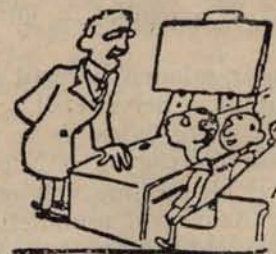
A lusta leány egyik fülén beeresztette a másikon meg ki a körtefa beszédjét. Azt felelte nagy mérgesen: „Hogyis ne! Nem kéne, hogy azokat az undok férgeket leszedjem s fárasszam magam? Én bizony azt már nem teszem! Hát az ördög?“ s azzal tovább állott.

De bezzeg visszafelé jövet nem is kialszta meg finom körtével, mert nem volt rajta egy sem.

A szorgalmas leányt még akkor nemsokára, hogy sok kincsesel és körtével hazaért, a falu legvagyonosabb, legdélcegebb legénye vette feleségül és gyönyörű gyümölcsös kertet állítottak be a leendő gyermekek és unokák számára.

A szépen gondozott gyümölcsfáknak ti is lehettek szívesen látott kedves vendégei!

Humor.

Csalafinta Palkótól kérdi a tanító bácsi:

— Hol voltál tegnap Palkó?

— Nem jöhöttem iskolába tanító úr.

— Miért?

— Mert apuék vendégségbe mentek délután.

— És ezért nem jöhettél délelőtt?

— Igen, mert egész délelőtt kérleltem őket, hogy engem is vigyenek magukkal.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Farsangi tréfa. (Megfejtés)

— Jancsikának az édesanyja megengedte, hogy kis fia farsangosdít játszon. Jancsika hát bohócna öltözött. S csupa mulatságból Bodri nak is álarcot tett fel. Bodri nem tudta, hogy milyen csufság történt ő vele. Összetalálkozott Burkussal. Az nagy csodálkozással nézett végig rajta, Csak akkor hökkent meg, mikor meglátta magát a tükörben, s megijedt saját magától. Elkezdett szaladni, egy kislány jött vele szemben, s úgy megrémült, hogy sírni kezdett. Bodri végre is úgy menekült meg a sok kellemetlenségtől, hogy leesett az álarca.

Balázs.

Az olasz-abesszin háboru.

Irtá: M. Z. II. g. o. t.

A harc és a Népszövetség.

A szüneten nagy háboru volt és a harcban most már egyik csapat sem tudott fölényesen győzni, de azért mégis mindenki kiizzadva és csapzott hajjal jelent meg a termézetrajz órán. Bejött Tunyogi tanár úr és mikor meglátta a „Diszes Társaságot“, kérdőre vonta őket, hogy mit csináltak és miért? Ők azt felelték, hogy felsőbb hatalom rendelkezésére hadakoztak.

— Mi-cso-da? — kérdezte a tanár úr elképedve — milyen „Felsőbb Hatalom“ rendelkezésére viseltek egymás ellen háborút?

— A négus és Mussolini parancsára — jött a kurta felelet.

— Álljon fel a négus és Mussolini — mondta a tanár úr. A többiek leültek és én felálltam.

— És a négus? — kérdezte a tanár úr.

A négusnak most is szerencséje volt, mert helyette felállt Bede és magára vállalta a négus szerepét.

— Gyertek ki a padból — jött újból a parancs.

Mi most már minden haragot és harcot elfelejtve, kimentünk a helyünkről.

— Bede, te gyere balra, és te másik, jobbra, — így! Most én vagyok a Népszövetség és mondjátok meg, mi értelme volt ennek a nagy hadakozásnak? Azonkívül mindketten mondjátok meg panaszaitokat. Előbb beszéljen a négus.

Bede el kezd makogni minden értelem nélkül, mire a tanár úr reám mutat és nekem mondja, hogy beszéljek. Én se tudtam másképp tenni, elkezdtem makogni.

— Na, ezek még beszélni sem tudnak, de háboruszkodni annál inkább. Helyre mehettek.

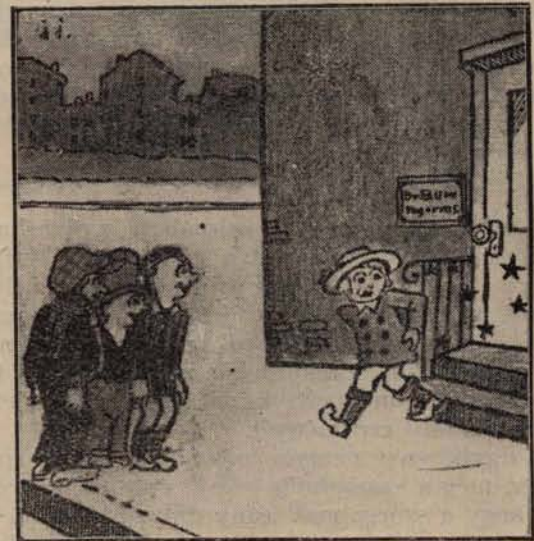
Mi lógó orral helyre mentünk. De még láttuk a tanár úr ténykedését, amikor a szekundát beirta. Egyelőre ezzel végződött be az olasz-abesszin háború.

Miből s hogyan gyűjthet a takarékos cimborá?

Sokan azt gondolták kis olvasóink közül, hogy akinek a szülei nem adnak a kis perselyébe, az nem is tud takarékoskodni.

No lássuk csak! Hátha a maga erejéből is tud valaki takarékoskodni. Ugye, a családban, a rokonságban mindig fordul elő névnap. Az ajándéknaptárban azért közöltünk le olyan sok szép köszöntő verset, hogy válogathassatok belőle bármilyen névnapra. Akit egy-egy szép köszöntőverssel meglepnek a nevenapjára legyen az nagyapó, vagy nagyanyó, nagynéni, vagy keresztmama — rendszerint tesz pár lejt örömébe a szép meglepetésért a perselyébe. A fiúk a húsvéti köszöntőkből is félrevehetnek. Aztán most tavaszi időben a gyümölcsösben láthatók olyan fák, amelyeknek a repedésein ragadós anyag szivárog ki s a levegőn megkeményedik. Gyűjtésük össze és szárításuk meg ezt az anyagot, amit népiesen „maeskaméznek“ neveznek, de amivel jól lehet papírt ragasztani, akárcsak a külföldről behozott gummiarabikummal. Egyelőre gyűjtsétek a maeskamézet szellős helyen, szárítsátok meg, aztán megírjuk majd az értékesítésének is a módját.

Itt írjuk meg a takarékosági rovatban, hogy Orbán Laci, I. el. o. t., helybeli kis cimboránk 110 Leit gyűjtött össze. A takarékos könyvecskét már meg is kapta.

Pétikét künn már nehezen várták a barátai: Szurtos Miska, Cilinder Dini, meg a Lepény Pista.

— No Peti? — hát fájt nagyon a fogad?

— Nem a fogam fájt — mondta Peti kevesebb hetykeséggel, mint előbb — és közben a balarcát tapogatta. — Nem tudom mi történhetett, hogy még akkor is szikrát hányt a szeme és csillogokat látott.

(Vége)

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Bana Palkó, Debreczy András, Imreh Évi, Izsák Ibolyka, Nyírő Ildikó, Sigmond Zoltán, Szőke Pista, II. g. o. t., Varga Teréz és Béla, Szilágyi Pityu. Több, mint valószínű, hogy a hó utolsó vasárnapján meglátogat benneteket a Szerkesztő néni. Megnézi majd a rajzaitokat, sőt, ha alkalom lesz rá, az Új Cimborá rajzversenyét is rendez nektek. Az Új Cimborából egy-egy szép verssel mindnyájan készülhettek a találkozóra. — *Radulescu Traian, II. g. o. t. és Livia, III. el o. t.* Leveleteket, amelyet olyan nagy gonddal írtatok, örömmel olvastam. Mindent megértettem benne. Írjátok, hogy ti nem tudtok magyarul olvasni, de kis szomszédotoknál mindig látjátok az Új Cimborát. Már tavaly is kapott virágmagvakat, s szép kertje volt neki. S mikor az idén is megkapta a magvakat, elhatároztátok, hogy ti is kérni fogtok, mert ti is beakartok állni a kertészek közé. Szeretettel fogadunk benneteket kis kertészeink közé, s a magvakat még ma postára tesszük. — *Csapó Margitka, Szöcs Józsika, Simon Piroska, Séra Piroska, ifj. Kiss Árpád.* Az idén személyesen fogja a szerkesztő néni a kertészkedést megnyitni nálatok. Ti már mind régi kertészek vagytok. Április 4-5-ére, mire a szerkesztő néni hozzátok ér, bizonyára a nefelejtis is virítani fog. Vajjon melyik kis cimborá kertje lesz a legszébb? Ha idő, s alkalom lesz rá, mesedélután és rajzkiállítás rendez nektek az Új Cimborá. — *Mester Polika, III. g. o. t.* Nagyon tetszett neked az eszperantó dalocska, meg is tanultad. A Potya jelesbő pedig iskolai előadásra készültök. Az idén te is kertészkedel. Nagyon helyes! A kertészkedési tudományodnak hasznát vedd majd az élet folyamán. *Albert Pityuka, Alter Tibi, Pál Bandi, Szabó Dezső, Tódor Jancsi.* Nektek is személyesen adja majd át a szerkesztő néni a virágmagvakat, ha ápr. 18-19-e táján hozzátok érkezik. — *Bartha Loránd, Dávid Baba, Gergely Géza, Haas Sanyika, Ilyés Ernő, Magyar Tibi, Oláh Robi, Schmiedt Karsai, Telegdi József és Csaba, Zavada Karsai.* Hozzáatok is készül a szerkesztő néni, látogatóba, hogy személyesen győződjem meg, ki miben jeleskedik közületek. Aki kertészkedni akar köztetek, annak május első napjaiban személyesen adja át a szerkesztő néni a virágmagvakat. — *Suba Dániel, Vulcan.* Levelét a kéziratokkal együtt megkaptam. Most éppen elutazás előtt vagyok, s beküldött színdarabját csak visszajövetelem után fogom áttanulmányozni. — *Xántus Lajos.* Levelének nagyon örültem. Körülbelül ápr. 10. táján köt ki hajónk az ottani vízben. S nem lehetetlen, hogy a húsvéti ünnepeket is ott töltjük. Mindenesetre még addig levél megy. — *Józsa János.* Rövid pár nap alatt levél megy. A virágmagvakat személyesen viszem a kis kertészkedőknek.

DEZSŐ BÁCSI ÜZENETE

Csucs Győző: Leveled, amelyet személyesen adtál át, így szól: „Kedves Cimborák! Én már egy fél éve, hogy beléptem társaságotokba, de levelet még nem írtam, szerkesztő kívánok nektek kis cimborák és a szerkesztő néninek is, ez a levelem bezárom“. Mint ötödik osztályos tanuló szépen írsz, soraidban csak egyetlen egy hibát találtam: ezzel két z-ével irandó. Úgy mint iz-vel = izzel, ház-vel = házzal, ez-vel = ezzel. Ezt bizonyára tudtad, mert tanultad, csak a gyakorlatban nem alkalmaztad helyesen. Beküldött rejtvényeid közül néhányat leközlünk. *Veres András.* A te leveledet is közlöm: „Kedves Cimborák! Egy kis szívességgel fordulok ti hozzátok. Nem volt akkor pénzünk, mikor itt volt a rajzkiállítás, hogy megrendelhessem az Új Cimborát, de ha lehet a jövőben megrendelhetem“. Jól van András! Kívánom, hogy pénzetek soha ki ne fogyjon, s jusson abból minden évben az Új Cimborára is. Ez a kis ujság a ti legjobb pajtástok, megérdemli, hogy pártfogoljátok! Hiánypótlórejtvényed bevált. A fogós kérdések közül is a kevésbé ismereteket leközljük. *Egy collesti olvasó.* Befejezet en leveledből nem tudtam megállapítani, hogy ki vagy? És be sem mutatkoztál. Mielőbb tedd jóvá a hibádat, akkor aztán a te nevedre is várhat sz választ az Új Cimborá levelesládájából.

A kiadó bácsi üzenete.

A kiadó bácsi egyre csak csóválna a feiét — még mindig sok a hanyag előfizetők száma. Pedig a szép kis ajándéknaptárt csak azok kapják, akiknek az előfizetése rendben van. Most jön majd a virágkertészkedés. Virágmagvakat is elsősorban a pontos előfizetők kapnak. Pedig kertészkedni milyen pompás dolog. Egész nyáron szórakoztatja a kis cimborákat. Nézz meg azért minden kis cimborá otthon a jegyzékét, ahol az előfizetését nyilvántartja — hogy mindig van rendben és igyekezzen kiegyenlíteni minél hamarább.

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

(Az alanti üres vonalat töltsétek mindig ki).

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sólyom István.

1. Titkosírásrejtvény.

Beküldte: Simon Béla IV. g. o. tan.

		+			
T	C	F	S	I	E
N	G	K	M	I	Y
E	R	D	E	G	O
R	L	V	S	E	E
E	N	M	D	R	S
Z	E	A	M	Z	A

Ha a fenti betütáblához a 3-ik számban közölt titkosírásrejtvény megfejtési kulcsát alkalmazátok, természetesen előírás szerint, úgy egy mókás szólást kaptok, mellyel a kisgyermeketek intik jóra.

2. Kockarejtvény.

Beküldte: Kovácsi Edit II. g. o. tan.

		5						
		4	f	6				
		3	s	ö	h	7		
	2	e	z	G	a	l	8	
1	h	c	T	I	Á	k	y	9
s	n	K	l	o	b	E	l	r
ü	S	e	a	d	á	t	B	d
M	z	n	n	s	r	ö	a	K
o	z	m	u	j	m	e	o	e
s	i	e	4	e	6	z	b	n
r	á	3		é	7	n	c	
o	2			n	8	e		
1				5				9

- 1—1. Ilyen teadélutánok is vannak.
- 2—2. Kedves szórakozó hely.
- 3—3. Sütnek, főznek rajta.
- 4—4. Ige, második személyben.
- 5—5. Hol telepítette le József a testvéreit Egyiptomban?
- 6—6. Ki a zsidó nép ősatya?
- 7—7. Itt kötötték a magyarok a „Vérszerződést“.
- 8—8. Itt szenvedte Jüda népe a 70 éves fog-ságot.
- 9—9. Mindenfélét tartanak benne.

Megfejtési határidő: 1936 március 25. A megfejtők között jutalmul különböző ajándékokat sorolunk ki.

Találós mese.

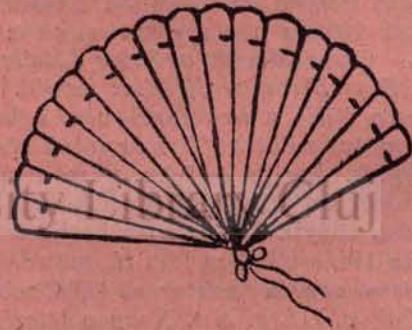
Találjátok ki, gyerekek,
Vajjon, vajjon mi lehetek?
Jelentem a multat, jövőt,
Temetem az ó esztendő.
Köszöntöm a felkelésteK,
Jelzem a ti pihenésteK,
Szünetre figyelmeztelleK,
Üdvözlöm a visszatértet!
Hegyen, völgyön, tornyok ormán
Hangom hallja ifju s leány,
Egyhangu szóm, parancs nekteK!
Ti djátok már, mi lehetek?

ADÉL NÉNI.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

28. számú minta.

Mindennemű iparművészeti munkát, gobelin-festést, stílabákat, tervezést, montirozást, virágkészítést, bőrmunkát olesón készítenek és tanítók. Portrét festek (gyermek portrét is). **Rosenblatt Etel Cluj, Cal. Traian 23., emelet.**

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 Lei.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keckeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Müintézet R.-T. Cluj.